

„Joan Bauer azért írta meg ezt a történetet, hogy vele a saját
életedre is reflektálhass. Hogy a te életedbe is beköltöztesse a reményt...”

– Alannah, amazon.com –

HOPE

WAS

HERE

itt járt Hope

fine
selection

JOAN BAUER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

JOAN BAUER

HOPE
WAS
HERE

itt járt Hope

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

1

V ALAHOGY TUDTAM, HOGY ELJÖTT AZ ÉN IDŐM, amikor Bambi Barnes apró fecnikre tépkedte a pincérblokkját, a darabokat feldobta a levegőbe, mint a konfettit, és ott helyben kirúgatta magát a pensacolai Szivárvány Vendéglőből, épp az ebédidős roham kellős közepén. A koffeinmentes kávé gép mellett zokogott, mert véletlenül az ölébe borított egy tál bablevest egy férfinak, akinek, ahogy a vendéglátó szakmában mondani szokás, egy szendviccsel kevesebb volt a piknikkosarában. Gib, a nappalos étteremvezető üvöltözött Bambi-val, hogy hagyja abba a sírást, amitől ő csak még inkább sírt. Így aztán kirúgták, aminek következtében az éhes vendégek szeme láttára kitrappolt az ajtón, bömbölve, hogy az élet nem igazságos. Gib ekkor fordult oda hozzám:

– Akarod a munkáját?

Akkoriban kiségitő pincér voltam, ami azt jelenti, hogy a koszos asztalokat takarítottam le, és vizet meg evőeszközöket vittem a vendégeknek. Évek óta csorgott érte a nyálam, hogy pincérnő lehessenek.

Jól kihúztam magam.

– Igen, de még mennyire!

– Sírni fogsz nekem, vagy szétesel, ha valami rosszul sül el?

És akkor rögtön megértettem, hogy ha érvényesülni akarsz a vendéglátóiparban, jobb, ha tudod, hogyan kell kezelni a zűr zavart.

Kihúztam a vállam, és mindent megtettem, hogy olyan keménynek tűnjek, mint a kovakő.

– Én vagyok a legkeményebb nő, akivel valaha találkoztál – biztosítottam.

– Akkor fel vagy véve. Tiéd a pult!

A tizennegyedik születésnapom volt, és én úgy vetettem magam a pincérkedésbe, mint egy éhes kamionos a T-bone steakre. Ez az állás volt a legnagyobb születésnapi ajándék, amit valaha kaptam, amellett, hogy tizenkét éves koromban törvényesen megváltoztattam a nevem.

Az elmúlt két és fél évben három pincérnői állásom volt, güriztem Pensacolától Brooklynig, és olyan pénzt kerestem, amiről a legtöbb tinédzser csak álmodik. Brooklyn volt az eddigi legjobb hely, ahol dolgoztam. És most el kellett mennem.

– Készen állsz? – tette fel a nagy kérdést Addie nénikém.

A bedeszkázott ablakai mellett álltunk annak a helynek, ami egykor Brooklyn legnagyobb vendéglője volt. A Kék Doboz úgy bezárult, mint egy sírbolt. Nem lehetett látni az ablak melletti zöld bokszokat vagy a nagy ovális pultot, ami úgy állt a helyiség közepén, mint egy cirkusz porondja. Nem lehetett érezni a sárgabarackkal töltött sertésszűzpecsenye vagy a vidékies vagdalt illatát, amit fokhagymás krumplipürével tálaltak, vagy Addie híres fahéjfagyiját, ami lecsöpögött a vastag héjú almás pite tetejéről, aminek a részája olyan vajjas volt, hogy a taxisofőrök térdre zuhantak a puszta áhíttától. Mindenki, aki Brooklynból származik, tudja, hogy a taxisok aztán nem sok minden előtt hajtanak térdet.

A felirat sem világított többé, mint az alatt a csodás tizennyolc hónap alatt, amíg Addie főszakács és résztulajdonos volt Gleason Beal-lel, a föld legalantasabb férgével együtt.

Csak álltam ott, és felidéztem, hogy Gleason egy éjszaka kilopta a pénzt a pénztárgépből; hogy kipucolta a vállalkozás bankszámláját, és ki tudja, hová szökött Charlene-nel, az éjszakás pincérnővel és a pénzünkkel együtt. Néhány hónapig még eldöcögünk abból, amit naponta megkerestünk, de amikor a kemence elromlott (10.000 dollár), a tető beázott (4000 dollár), és esedékessé váltak a havi számlák, nekünk végleg befellegzett. Addie-nek be kellett zárnia a vendéglőt, mielőtt a behajtók tették volna meg.

A behajtók olyanok, mint a borralalóval fukarkodó vendégek – mindig rossz szájízt hagynak maguk után.

Megérintettem a bedeszkázott ablakot. Tizenöt éves koromban megálmodtam itt egy szendvicset, amit a „Remélj tovább” névre kereszteltem. Füstölt pulykaszelet, napon szárított paradicsom, friss mozzarella és apróra vágott saláta volt kovászos zsemlére rétegezve, és vörösboros vinaigrette-tel meghintve. Az emberek nem győzték rendelni, mert a reményre mindenkinek szüksége van. Ez volt korunk szendvicse.

Elővettem a kék alkoholos filcemet, és apró betűkkel felírtam az egyik táblára, hogy ITT JÁRT HOPE. Hope a nevem. Valahányszor elmegyek valahonnan, nagyon kicsi betűkkel felírom ezt egy jelentős helyre, csak azért, hogy nyomát hagyjam, ott voltam és rányomtam a bélyegemet a helyre. Soha nem rongáltam meg semmit – soha nem véstem bele egy fába, nem festettem fel egy járdára vagy egy utcatáblára. Dél-Karolinában, a Csinnadratta Grillben a forgó desszertes vitrin fölé írtam fel egycentis betűkkel, hogy ITT JÁRT HOPE, mielőtt New Yorkba költöztünk volna. Ez az egyik módja annak, hogy elbúcsúzzak egy helytől. Ebben már rengeteg gyakorlatom van.

– Készen állok – mondtam.

Addie kihúzta magát.

– Akkor essünk túl rajta!

Átsétáltunk az utca túloldalára az öreg Buickhoz, amit zsúfolásig pakoltunk minden holminkkal, és a hátuljához egy költöztető utánfutó volt csatolva.

Május 26. volt. A wisconsini Mulhoney-ba tartottunk, hogy ott munkába álljunk egy olyan vendéglőben, aminek szüksége volt egy profi étteremvezetőre és szakácsra (Addie), hiánya volt pincérnők terén (én), és lakást biztosított nekünk. A férfinál, akinek dolgozni fogunk, leukémiát diagnosztizáltak, és gyors segítségre volt szüksége. Nem akarok hálátlannak tűnni, de egy haldokló embernek dolgozni nem hangzott túl jó karrierlehetőségnek. Az iskolát is ott kellett hagynom, közvetlenül jellegtelen második évem vége előtt.

Utálom elhagyni azokat a helyeket, amiket szeretek.

Éppen be akartunk szállni a kocsiba, amikor Morty, a taxisofőr megállt egy parkoló autó mellett sárga taxijával.

A jó öreg Morty. Az első alkalommal, amikor kiszolgáltam, már azelőtt kioldotta az övét, hogy egy pillantást vetett volna az étlapra.

Rögtön tudtam, hogy igaz hívővel van dolgom.

Feltartottam a kezem a bőkezű vendégnek.

– Te mindig gondomat viseltesz, kölyök! – Ezt az utca túloldaláról kiabálta, miközben egy UPS-es teherautó dudálni kezdett, hogy hajtson tovább a taxijával.

– Igyekeztem, Morty!

– Bárhová is mész, minden rendben lesz! Helyén a szíved!

A UPS-es sofőr elég szívtelen dolgot kiabált Mortynak, aki visszaiültött:

– Vigyázz a szádra, nagy ember a barna teherautóban!

Nem tudtam, Wisconsinban miféle vendégekkel fogok találkozni. Miriam Lahey, a két legjobb barátom közül az egyik egy ÖRÖK-KÉ NEW YORK feliratú pólót adott nekem búcsúajándékként, és ünnepélyesen így szólt:

– Sok sajt van ott, ahová méész, Hope. Nem tudom, hogy ez hosszú távon hogyan hat az emberekre. Viseld ezt a pólót, és emlékezz arra, ki vagy!

Miriam megigazította leopárdmintás mellényét, hátracsapta a jobb füléből lógó öt fülbevalót, és szorosan megölelt.

Beültünk a kocsiba. Addie beindította a motort.

– Tovább a zöldebb legelőkre! – mondta, és elindult. A Buick felnyögött az utánfutó súlyától, ahogy végighaladtunk az Atlantic Avenue-n, a legjobb helyen, amit életem során valaha ismertem.

Addie megragadta a kezem, és megszorította.

Sosem ígérte, hogy az élet könnyű lesz, de azt igen, hogy ha vele maradok, a kaja nagyszerű lesz.

* * *

Nekem elhihetik, amikor azt mondom, nem ismeretlen számomra a túlélés.

Túl korán és túl kicsinek születtem (egy kiló és negyvenkilenc grammal). Életem első hónapjában végig levegőért kapkodtam, mintha nem tudtam volna rájönni a nyitjára, hogyan is kell rendesen lélegezni. Enni sem tudtam, nem tudtam a cumisüvegből szopizni. Az orvosok nem hitték, hogy megmaradok. Látszik, mennyit tudnak! Anyám nem akart felelősséget vállalni egy kisbabáért, ezért Addie-vel, a nővérével hagyott, majd továbbállt, hogy élje a saját életét. Születésem óta egészen pontosan háromszor láttam őt – amikor

meglátogatott az ötödik, a nyolcadik és a tizenharmadik születésnapomon.

Minden alkalommal arról beszélt, milyen pincérnőnek lenni. Mitől lesz valaki jó („jó kezek és személyiség”). Mik a buktatók („örült szakácsok, és egész nap talpon lenni”); mi volt a legnagyobb borrhaváló, amit valaha kapott (300 dollár egy vízvezeték-szerelőtől, aki épp megnyerte az instant lottót).

Minden alkalommal azt mondta nekem:

– Édesem, a legjobb dolog, amit tehettem érted, hogy Addie-vel hagytaalak. Szükséged van az állandóságra az életedben.

Minden alkalommal más színű volt a haja, amikor ezt mondta.

Addie volt az első számú állandóm. Velem volt a kórházban az aprócska oxigénsátram mellett állva, és biztatott, hogy hajrá, legyen erős. Az orvosok azt javasolták, adja fel, de Addie sosem adja fel. Egész életében gyereket szeretett volna, és három vetélés után, meg azután, hogy a semmirekellő férje, Malcolm elhagyta őt azért a vékony szájú szájhigiénikusért, én voltam az utolsó esélye az anyaságra. Szóval azt hiszem, azért sikerült túlélnem, mert valahogy tudtam, hogy Addie-nek szüksége van rám.

Emiatt én nem kajálom be a hagyományos szerepek fontosságát sem. Kiskoromban a kedvenc könyvemben olyan kisállatok voltak, mint a rókák, bárányok és kiskacsák, akiket más állatok, például kutyák, libák és farkasok neveltek.

Addie azt mondta, hogy ez a mi történetünk.

De volt két dolog, amit az anyám, Deena hagyott rám. Az egyiket megtartottam: a talentumát a pincérkedéshez; a másikat eldobtam: a születésemkor nekem adott nevet, ami, esküszöm neked, a Tulip volt.

Nem értem, hogy nézhet rá valaki egy egykilós kisbabára, aki egy kórházi dobozban fekszik bedrótozva, és erről az jut eszébe, hogy *Tulip*. A nyolcadik születésnapomon megkérdeztem anyát, miért nevezett el így. Emlékszem, felnevetett, és azt mondta, látott egy Hollandiában játszódó filmet, és a színésznő egy tulipánültetvényen szaladt végig, mindennél boldogabban.

– Így akartam rád gondolni – gügyögte levegős hangján. – Boldog vagy és szabad. Tulipánok között szaladgálva.

Jó barátom, Lourdes, akinek megvan a saját kálváriája a nevével, azt mondta, hogy rosszabb is lehetett volna; az a filmszínésznő futhatott volna egy mérges szömörccével vagy tátikával teli mezőn is. Tizenkét évembe telt, mire megszabadultam az átoktól – a többi gyerekek csúfolt, és mindig összerezzentem, valahányszor a tanár felszólított órán. Tizennégy éves koromra hat különböző iskolába jártam, és öt államban éltem, mert bár Addie remek szakács, az éttermek, amikben dolgozott, folyton befuccsoltak. Első kézből ismerem a változást és az alkalmazkodóképességet. De a Tulip nem egy olyan név, amihez alkalmazkodni lehet, így hát a tizenkettedik születésnapomon Addie megengedte, hogy törvényesen megváltoztassam. Alaposan átgondoltatta velem, miként akarom, hogy hívjanak, még egy könyvet is szerzett a nevekről és a jelentésükről, amit együtt átfésültünk. És amikor eljutottunk a *Hope*-hoz, ami reményt jelent, tudtam, hogy megtaláltam. Szerintem a remény a legjobb dolog, amije az embernek csak lehet.

Addie azt mondta, kétszeresen is meg kell fontolnom egy olyan nevet, mint a Hope, mert nehéz dolog felérni hozzá. Az emberek olyan dolgokat várnak el a Hope-októl, amiket a Pattyktól, Lisáktól és Daniellektől nem. Az emberek elvárják, hogy a Hope-ok vidámak

és pozitívak legyenek. Ezért felírtam a nevet egy indexkártyára, és egy hónapig magamnál hordtam: HOPE YANCEY. A hónap végén Addie megkérdezte:

– Gondolod, hogy menni fog ennek a névnek a viselése?

Azt válaszoltam, hogy igen.

– Oké, Hope Yancey, akkor tegyük hivatalossá a dolgot!

Csinosan felöltöztem, és Addie-vel együtt buszra szálltunk, hogy elmenjünk a bíróságra St. Louis belvárosában, ahol akkoriban laktunk. A hivatalnok, aki a bíróságon a papírjaimat intézte, azt mondta, ha valaki megérdemli a Hope nevet, az én vagyok. Reményt kel tettem benne már azzal is, hogy csak ott álltam.

Jelen pillanatban nem voltam túl reményteljes.

Addie az autópályát szelte Wisconsin, a laktóz földje felé.

Kibámultam az ablakon, ahogy a Buick nyugat felé robogott az ismeretlenbe.

2

ÓRÁK ÓTA AUTÓZTUNK MÁR. Addie-re időközönként rájött a feszült ömlengés.

– Találnom kell egy kolbász-nagykereskedőt, aki maga is ismeri a bratwurst erejét.

– Gyorsan be kell nyomulni a vajkaramellás krémpitével, aztán bevezetni a hasaalja steaket.

A Buick hátsó ülésére pillantottam, ami tele volt a kartondobozokba csomagolt étellel. Ha sokat költözöl, van néhány dolog, amit mindig magaddal viszel, miután kiállták az idő próbáját: nálam volt a Webster szótáram, mert a szavak fontosak. Nálam volt a Roget-féle teauruszom, mert néha a megfelelő szó megtalálásához segítségre van szükség. Nálam volt a Replogle földgömböm, mert meg kell tartanod a világtérképet, nem élhetsz úgy, mintha te lennél az egyetlen ember a bolygón, aki számít. Nálam volt a tizenegy emlékalbumom, amit a legtöbb helyről készítettem, ahol eddig éltem, fényképekkel és az összes fontos megjegyzéssel az emberekről, helyekről és ételekről. Addie szerint könnyű egy új helyre menni, és úgy érezni, hogy nincs múltad, ezért magaddal kell azt vinned, különben túl könnyű megfedkezni róla.

Elárulom, miért tartom meg az albumokat. Arra az esetre, ha az igazi apám felbukkana. Sosem találkoztam vele, még a nevét sem

tudom. Anyám azt állítja, ő sem tudja, ki az. Azt gondolnád, hogy egy ilyen fontos dologra megpróbálna rájönni. De az igazat megvallva, nem vagyok benne biztos, hogy őszinte ezzel kapcsolatban. Van egy olyan érzésem, hogy az apám valahol a nagyvilágban keres engem. Amikor majd beront az ajtón, és elmondja, hogy egy vagyont költött nyomozókra, akik a világ minden táján kutattak utánam, nem fogok ott ülni, mint egy tökkelütött, amikor megkérdezi, hogyan telt az életem. Elő fogom venni a tizenegy albumomat, te-le az élményeimmel és legbensőbb gondolataimmal az Amerikában három időzónában is élt életemről.

Három hónapig voltam cserkészlány, amikor Atlantában éltünk. Az egyszerű kettős csomó számomra sosem vált egyszerűvé, de az alapdolgot megértettem.

Légy felkészülve.

Addie mindig azt mondogatja nekem, hogy „fontosabb az alapdolgot elsajátítani, mint a kevésbé lényeges részletek szakértőjének lenni”.

Íme az alapdolog, amin aznap gondolkodtam. Nem várom el, hogy az élet könnyű legyen. Eddig sem volt az, és a jövőben sem számítok rá, hogy sima ügy lesz. Nem mindenkinek tetszik ez a filozófia, de számomra van értelme, mert amikor az élet zátonyra fut, nekem nem okoz akkora nehézséget újrakalibrálni, mint azoknak, akik a felhők között járnak, mintha a világ tartozna nekik egy örömteli étellel.

Harrison Beckworth-McCoy, a legjobb fiúbarátom a suliban, mindig azt mondta, hogy ez az, amit a legjobban kedvel bennem. Kaptam tőle egy búcsúajándékot, amit akkor bontottam ki, amikor Addie épp Ohio államon repesztett át a Buickkal. A dobozban egy kis üvegprizma volt, ami felfogta a napfényt. Harrison kézzel írt üzenete

így szólt: *Az új helyek mindig segítenek abban, hogy másképp lássuk az életet. Hiányozni fogsz, de nem veszítelek el!*

Harrison mindig ilyen érzékeny dolgokat mondott, amivel azonnal felkerült Jocelyn Lindstrom férfi érzékenységi listájára. Az ismerőseink közül ő volt az egyetlen olyan srác, aki tizenkét hónapon át folyamatosan helyet kapott a listán. Donald Raspigi, aki időnként olyan érzékeny dolgokat mondott, mint például a „szép a pulcsid”, kétszer szerepelt rajta.

Megrohantak az emlékek, édesek és keserűek egyaránt.

Harrison és én, ahogy hatalmas mokka-csokidarabos sütit sütötünk a gimnáziumi süteményvásárra, amit aztán elloptak tőlünk a metróban a Lexington Avenue-nál. Harrison afrikai harcoshala, Luther, aki rágás nélkül nyelte a konzervriviolit. Harrison, ahogy anyukám fénymásolt karácsonyi levelét olvassa, amit minden évben elküldött a családnak és a barátoknak – „Kedves Barátaim...” (A „Barátaim” szót áthúzta, és odaírta, hogy „Addie és az én kis Tulipom”.) Harrison, ahogy megjegyezte, hogy az anyaság olyan kellene legyen, mint az autózvezetés – át kellene menned egy vizsgán, mielőtt legálisan megengedett leszel.

A prizmát a fény felé tartottam. A nap eltalálta, és színekkel árasztotta el a kocsit a szélvédőn keresztül.

– Hát, ez aztán nem semmi, mi? – mondta Addie, a látványtól elmosolyodva.

– Igen. – Kinéztem az ablakon, próbálva visszatartani a könnyeimet.

* * *

Egy olcsó motelben szálltunk meg, South Bendben, Indianában. Későn feküdtünk le; korán keltünk fel. Itt voltam én – a testem egy

hely felé tartott, míg a szívem egy másik helyen ragadt. Az elmém-
ben kérdések kavaroztak, válaszok nélkül.

Milyen gyerekek élnek Mulhoney-ban, Wisconsin államban? Va-
jon kedvelni fognak engem? Én kedvelni fogom őket? Ettek már va-
laha szusit? Általában így határozom meg az étkezési szokások kif-
inomultságát.

Talán egy személyes hirdetéssel beindulhatna a dolog.

*Éleslátó, szorgalmas 16 éves lány, érzelmileg nagylelkű és szellemes,
barátot/havert/pajtást keres, hogy együtt tartalmas órákat töltsenek el.
Válogatók evők ne jelentkezzenek!*

Átvágtunk Illinois államon, a Sears-torony vetett ránk árnyékot;
az I-94-es útra térve eljutottunk Wisconsinig. Zöld dombok. Sajtot
reklámozó hirdetőtáblák. Legelésző tehenek. Alapvető szarvasmar-
ha-unalom. WISCONSIN – AMERIKA TEJCSARNOKA, hir-
dette egy tábla.

Addie-re néztem, az arca eltökéltséget mutatott, hogy valamire
vinni fogja Tehénfalván. *Mi városi emberek vagyunk!* – akartam kiál-
tani. De nem tettem meg. Éreztem, ahogy feltámad bennem annak
a régi, rossz dühnek a fuvallata, amit akkor éreztem, amikor fiata-
labb voltam, és költöznünk kellett. Tízéves koromban elsőktem, és
a barátnőm, Lyla házához szaladtam, miközben Addie a kocsiba pa-
kolta a holminkat.

– Én nem megyek Atlantába! – ordítottam Addie hátának. – Nem
kényszeríthetsz rá!

Rávágtam a Buick utasoldali ajtajára. Az a horpadás a mai napig
ott van (akkor egy követ tartottam épp a kezemben). Lyla elrejtett
a padlásán egy csomó gyömbérsörrel és Fritos chipsszel, de egy idő

után félni kezdtem, arra gondolva, hogy Addie talán ugyanúgy elhagy, mint anyám tette.

A két háztömbnyi távon végig futottam hazáig.

Addie meglátott, ahogy a sarkon befordulva rohanok; az utolsó dobozokat is berakta az utánfutóba.

– Nélküled nem mentem volna el.

Mindennél jobban akartam hinni benne.

Addie leült a járda szélére. Én odaültem mellé.

– Nem vagyok benne biztos, hogy ezt megérted-e – mondta. – De nekem ugyanúgy szükségem van rád, mint neked rám. Le akarsz esetleg írni? A zsebedben tartani, hogy ne felejtss el?

Ránéztem a telepakolt Buickra.

– Nem felejttem el.

– Később benne lesz a tesztben. – Addie megvizsgálta a horpadást az ajtón. – Találnunk kell neked valami mást, amit püfölhetsz. – Aztán szorosan magához ölelt.

Most nyugat felé kanyarodtunk, Mulhoney-ba, és Milwaukee külvárosában jártunk.

Az elmémet elárasztották a korábbi újrakezdések emlékei.

Nyolcadik osztály. Pensacola, Florida állam. Első nap.

A kosárlabdapályán állok, és azt kiabálom:

– Figyu, van itt valaki, aki a barátom akar lenni?

Két gyerek jelentkezik.

Ez az asszertivitástréning hatalma.

Brooklyn. Fociedzés. Szent Edmond Gimnázium.

Miriam Lahey és én. Egy katicabogárral játszik a sípcsontvédőjén. Olyan sokáig ültem a kispadon, hogy teljesen elfelejtettem, hogyan is kell játszani.

Megszólalok:

– Szerinted az atlétika megtanít minket a csoportdinamikára és építi az önbecsülésünket?

Miriam elneveti magát, az ujjára segíti a katicabogarat, és átteszi az enyémre. Azóta is barátok vagyunk.

Lehunytam a szemem, hiányzott Miriam – még kurta, furcsa versei is.

Esetleg meghallgatnám.

Mondtál valamit?

Mélyen felsóhajtottam, majd belenéztem a mappába, amit Addie állított össze az új vendéglőről, ahol dolgozni fogunk. Benne volt az összes jegyzete arról, hogy mire van szüksége a helynek, és hogy mit beszélt meg a tulajdonossal. Az étlap mélykék volt. Rajta egy két-szintes ház körvonala volt látható. A bejárati ajtónál jobbra és balra álló lépcső találkozott össze. Az éttermet Üdvözlő Lépcsőnek hívták.

Brooklynban szabályos lépcsők voltak.

Addie egy bűzös teherautó mellett manőverezett.

– Olvasd fel hangosan az étlap hátulját, Hope!

Nem volt hozzá kedvem. Megfordítottam az étlapot, és monoton hangom olvastam.

– Massachusettsben a kvékerek már a korai időkben üdvözlő lépcsőket építettek házaik elé. Ezek a kettős lépcsők a bejárati ajtótól az utcára ereszkedtek le, és a kvéker hit és vendégszeretet jelképei voltak: állandó emlékeztetők arra, hogy minden vendéget üdvözölni kell, bárholnan is érkezzen.

– Emlékszem, ahogy kisfiúként felszaladok a házunk üdvözlő lépcsőjén. Édesanyám mindig azt mondta, a lépcsők azt jelképezik, hogy bármilyen változást és nehézséget hoz is az élet, azt Istenbe vetett szilárd

hittel kell fogadnunk. – A hangom elmélyült, amikor folytattam: –
*Üdvözöllek, barátom, bárhonnan is érkeztél! Isten áldja meg gazdagon
az utadat!*

A végén ez állt: *G. T. Stoop, tulajdonos.*

Ő volt a leukémiás férfi.

Csak ültem ott, kezemben az étlappal.

* * *

Az első tábla.

ÜDVÖZÖLJÜK A WISCONSINI MULHONEY-BAN!

LAKOSSÁGA: 5492 FŐ.

A második tábla, egy balra mutató nyíl.

ÜDVÖZLŐ LÉPCSŐ.

ERRE TESSÉK AMERIKA LEGJOBB VENDÉGLŐJÉHEZ!

Addie fintorgott.

– Nem, még nem az.

A város a stílusok kész összevisszasága volt. Elhajtottunk egy nagy tejjüzem mellett, ami úgy tűnt, számos háztömbön keresztül húzó-
dott, aztán Slick Fodrászüzlete mellett, ahol *soha nem* fogok hajat
vágatni. Elhaladtunk a Mulhoney Motel mellett, aminek második
emeleti erkélyéről egy transzparens lógott.

VÁLASSZÁK ÚJRA POLGÁRMESTERÜNKET,

ELI MILLSTONE-T,

AZ EGYETLEN EMBERT MULHONEY SZÁMÁRA!

Elkanyarodtunk balra a Fuller útra, és elhajtottunk a Kegyelem Evangéliuma Evangélikus Gyülekezet mellett. A parkolóban két férfi babrált egy öreg piros furgon motorjával. Egy kis csapat afroamerikai nézte őket, akik kék pólót viseltek, hátukon KEGY felirattal. Egy mosolygós fekete férfi menő túrakalapban bemászott a furgonba, és felpörgette a motort. A kis csapat tapsolni kezdett, a kezüket a levegőbe emelve. Az emberek beszálltak. A furgon elindult az utcán.

Régi téglapületek – vörösek és barnák; kis házak szorosan egymás mellett. Egy Elks Lodge férfiszövetség. Addie jobbra-balra kátyúba hajtott. Legalább valami Brooklynra emlékeztetett. Egy romos épület egy megfakult táblával, ami a Mulhoney Községi Központot hirdette. A sarkon túl egy relikvia a cukiság aranykorából – a Tikk-Takk Órabolt. Zajos tejszállító teherautók dübörögtek el mellettünk.

Nincs metró. Nincs szusi.

Lejebb csúsztam az első ülésen.

– Adj neki egy kis időt! – mondta Addie.

– Azt csinálom.

– Én meg Viktória királynő vagyok.

MÁR MAJDNEM ODAÉRT AMERIKA LEGJOBB VENDÉGLŐJÉBE!

Addie mormogva követte a nyilat.

Ekkor láttam meg a kétszintes, fehér falú épületet, aminek üvegajtájától élénkpiros, dupla lépcső vezetett lefelé – egy balra, egy jobbra. Amerikai zászló lengett a zászlórúdról. Virágzó fák sora kerülte körbe az épületet. Minden ablakban egy-egy virágláda állt, telis-tele

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

nyíló virágokkal. A bejárati tornác felett méretes tábla lógott: ÜDVÖZLŐ LÉPCSŐ.

Addie egy erkélyre mutatott, nagy ablakokkal.

– Azt hiszem, a lakásunk ott van fent.

Délután öt óra volt. Addie leparkolt a Buickkal és az utánfutóval hátul, az Üdvözlő Lépcső épülete mögött. A parkoló majdnem tele volt – jó jel.

– Mire elkezdek főzni, tele lesz, sőt, be sem férnek majd! – jelentette ki Addie.

A kocsiban váraoztunk. Mindig így tettünk, mielőtt egy új helyen kezdtünk – becserkéztük –, a kijövő emberek arcáról olvastunk. Ez volt az első alkalom, hogy Addie nem nézte meg előre a helyet, ahol dolgozni fog. Csak a tulajdonossal beszélt telefonon. Addie a hátsó ajtón kilépő két férfit tanulmányozta, akiknek fogpiszkáló lógott a szájából, és szótlanak voltak.

Komoly dolog, ha egy étkezés után az emberek nem beszélgetnek. Ha valóban valami táplálót kapnak, az megnyitja a személyiségüket az élmény előtt. A férfiak csendben beszálltak egy ütött-kopott pick-upba, és elhajtottak.

– Nem annyira lenyűgöző – mondta Addie.

Néztük, ahogy egy nő és egy tizenéves fiú kijönnek, ők beszélgettek kicsit, bár nem különösebben élénken.

– Ha rendesen megettették volna őket, az meglátszana a kapcsolatokon. – Addie kinyitotta a kocsiját, elindult a vendéglő felé, és azt mondta, amit minden misszionáriusnak mondania kell, amikor új helyen kezd:

– Jó Atyám a mennyekben, itt aztán lesz dolgom!